

Skrivstovustarv á Føroya Tollstovu

Í sambandi við gerð av nýggjari toll- og avgjaldsskipan er eitt **fyríbils skrivstovustarv** leyst at søkja á Føroya Tollstovu. Møguleiki er eisini fyri at eitt fyríbils starv verður sett eitt sindur seinni.

Fyríbils starvstíðin kann roknast at vara í umleið 1 ½ ár.

Arbeidsuppgávurnar vera fyrst og fremst at gera útkast til kunngerðir, vegleiðingarskriv, blankettir og uppskot til EDV-loysnir. Eisini má tann, ið verður settur rokna við, at skula umboða tollstovuna á fundum, og at geva frálæru í tí, sum viðkomandi kemur at arbeiða við.

Tann, ið verður settur, skal hava rokn-skaparkunnleika, kunnleika um vanlig samfelagsviðurskipti, og vera førur fyri at arbeiða sjálvstøðugt. Umsøkjarar við útbúgving innan fyri roknskap hava sostatt fyrirmon við setan av starvinum. Viðmerkjast skal, at talan er um eitt til tíðir krevjandi starv, og tí má roknast við einari ávisari útbúgving ella eftirútbúgving.

Starvið verður at seta frá 1/9 1991 at rokna, sambært sáttmála við viðkomandi yrkisfelag. Umsókn skal vera tollstovuni í hendi í seinasta lagi tann 12/8 1991.

Fleiri upplýsingar kunnu fáast við at venda sær til Føroya Tollstovu.

Føroya Tollstovu

Norðurlandahúsið Upplatingartíðir á Ólavsøku

Norðurlandahúsið er opið hesar tíðir á Ólavsøku:

Ólavsøkuaftan 28. kl. 14—20
Ólavsøkudag 29. kl. 14—20
Týsdagin 30. kl. 14—18

Ólavsøkuframsýningin hjá Listafelagnum verður í Høllini og framsýningin hjá Lions verður í Dansistovuni til og við 31. juli 1991.

Kaffistovan er opin hvønn dag og høvi er at keypa kaffi, te, øl, sodavatn, smurt breyð, køkur o.a.

Norðurlandahúsið

Kvinnuhúsfelagið

Límafundur í KFUM 1. og 3. hóskeveld í mánaðinum kl. 20.00

Lesarabrøv

Hví eru vit føroyingar komnir so illa fyri?

*Jorden er rig,
findes der fattigdom
skyldes det svig.*

Soleiðis segði norðmaðurin Nardal Grieg. Vit kunnu bara vera samd við hesum norðmanni.

Óg rennur einum í huga, hvat okkara egni Johan Nielsen, prestur og fólkatingsmaður, sáli, segði, um okkara egna litla land.

Okkara land var so væl fyri, okkara hjallur var tað stóra ótømandi havið, okkara land, sum hevði allar fortreytir fyri at fungera væl, eisini figgarliga.

Tað var eingin uttanlandsskuld, av útreiðslum til tað almenna og heilsuverkið rindaði danski rikisskassin 50% í stuði til.

Vit fingi stuðul til skular, havnir, vegar og berg-holsarbeiði, stuðul til okkara skip og annað slíkt í okkara samfelag — ja, stuðul til sum føroyingar at liva og búleikast í Føroyum, tað sonevnda Færøtillæg, sum heilt nógvir føroyingar fáa útgoldið saman við síni løn enn tann dag í dag, rinda danir føroyingum Færøtillæg, sum er eitt sokallað udstationeringstillæg, sum skikkur er, at danir, sum verða sendir uttanlands, fáa sum samsýning fyri ikki at vera saman við familju og heimlandi sínum. — Men paradoksalt nok, tað er peningur í lønarposan, hava okkara fremstu tjóðveldishetjur einki imóti at taka imóti persónligum stuðuli frá dønnum fyri sum føroyingar (ella eru teir danir, tá lønarposin kemur?), at búgva í egnum heimlandi.

Allar hesar fortreytir metti Johan Nielsen, sáli, vera so stórar, at einki land í heiminum hevði so góðar fortreytir fyri at klára seg væl samfelagsliga.

Skyldes det svig? At okkara litla land, sum nú er so sára illa fyri, og tann stóra fjøldin av fólki, ið her búleikast, verður pínd og plaðgað av arbeidsløysi, skattum og skeivum dispositionum við peningi landskassans og stuðlinum frá rikisskassanum?

Nú um dagarnar er farið at ljóða um MOMS ella, um ein vil, »maktaløysi orku-ómegdsstuðul« til landskassan, — og sjálvarandi verður hetta, sum

vanligur siður er hjá landsumsitingini, at raka tey dyggast, sum eru knokkroytt frammanundan.

»Landskassen fattes penge«.

Tað eru øll føroysk mannaborn vitandi um, »uttan teir«, sum í mong ár hava týnt landskassan og framvegis filosofera um, hvussu teir kunnu halda áfram at nora at sær sjálvum.

Óg guð náði tann, sum ikki ger sum hesir pamparar vilja, — og ditta sær at sýta stuðul, s.t.d. mál-ið, ið tók seg upp við Menningargrunninum.

Jú, svik og rotinskapur er so almikil í okkara samfelag og sum fylgja av hesum rotinskapi er landsins nú so syndarliga støða.

Eitt hugskot vildi kanska verið at gjørt eina skipan við reellum eigin-domsskatti í staðin fyri, og sum var fyri allar ognir »við undantaki av sethús-um og einum bili pr. hús-stand«, hava fólki meira, má man so rokna við, at orka er til at gjalda fyri tað, og er orka til at hava bát og lystyaktir, sum okkara stóri floti av hesum ber boð um, so er eisini orka at gjalda fyri tað, fyri ikki at tala um idnaðar- og forrætningspaladsini, sum í mongum førum eru rein spekulatið við landskassaveðhaldum.

Saman um tikið í hesum sambandi, skilabetur er, at fara har eftir pengum og skatti, har sum pengarnir eru, — enn áhaldandi at tosa um og føra ein politikk, sum enn ikki valdar í dýraheiminum, eru politikararnir við heilt fáum undantøkum ikki komnir viðari, so teir duga ella vilja duga at meta, hvussu teir stórkapitalistisku spekulatiarnir hava mersgogið okkara fyrr so vælkoynrandi land.

Ein leyva er tó so fræg, at hon bindur frið, tá hon er mett, hon leggur ikki lag í at samla sær líkt og ólíkt inn undir seg, og týnir ikki bara fyri at týna.

Týningina av okkara fiskigrunnnum vóru lunnar lagdir undir við teimum sokallaðu Cubatrolarunum, ella Cubarøvarunum, sum við trolum og meska-viddum, sum hókskaðu til henda lötuvinning, uttan fyrilit og uttan solidarisk-tanku, hverki fyri okk-

ara havumhvørvi ella komandi ættarliðum.

Men nógv fellur upp á pláss, tá ein so lesur mál-gagnið hjá hesum monnum, Dagblaðið, tá fær man so bara vissu fyri, hvussu tað slagið av monnum meta umhvørvis-spurningar.

Av metingum og ráð-um, sum hesi fólki, ið starvast við og kanna umhvørvispurningar, ger Óli Breckmann gjøldur burtur úr, honum so líkt, og metir mál-gagnið hjá hesum monnum, at hesar ógvuliga konkretu ávaringar eru sosialistiskt mæsn.

Óg greiðir frá at umhvørvispurningarnir eru komnir istaðin fyri sosialismu. Tað er helst so, at Dagblaðið ikki finnur melodiin í tí politikki, sum tess egni flokkur, saman við javnaðarflokkinum, í lötuni komponerar í Nesinum, og vit eru nógv, sum heldur ikki kenna hesa útgávuna av melodi-inum hjá okkum sjálvum.

Men tað skal standa fast, og tað óansæð sam-gongu ella kollegialstýri, at tað er og vilja altið vera fólki, sum hava eina samvitsku og eru solidarisk við sínum medmenniskjum, og sum ynskja eitt samfelag, har øll hava somu sømdir at liva undir, eitt vælvirkandi samfelag við reinum umhvørvi — og frið at liva við sínari trúgv og politisku áskoð-an.

Tað tilkemur ikki Óla B, at seta fólki í bás og døma fólki, og serstakliga tá hann er so lítið vitandi, at hann enn ikki veit, at í bókanna Bók stendur skrivað, at dømið ikki, at tit sjálvi ikki skulu verða dømd.

Dómurin yvir okkum menniskju tilkemur Gudi, og als ikki Óla Breckmanni og hansara felag-um.

Óg hóast hann er ein lit-fagur og ofta undarligur maður, sum helst ikki hevur funnið út av sær sjálv-um — so er ikki at vænta at hann hevur funnið út av hvat umhvørvispurn-ingar og sosialisma eru fyri nakað heldur, — men væl tykist hann at dáma Ísrael við síni sosialismu, og tað sum sosialisma, solidaritetur og kollektiv hava megnað at gear Ísrael til í dag.

Ja, tað er ikki altið so

lætt tá man mótsigur sær sjálvum, Ó.B., eisini verður hildið at tað ikki er so langt frá hatrí til kær-leika, helst fer at ganga so, at Ó.B. verður ein góður sosialistur sum frálíður, og hesa meting tí, at sosialisman altið rumi-sterar í hansara knokki, og heilt nógv amast hann og hansara sameindu uppi í sosialistunum, og vis-dómur kemur við árunum, sigst.

Tað er bara so tungt og bert at harmast yvir, at tað góða í menniskjanum og sosialisman altið verða og allar dagar hava verið »misbrúkt« av kapitalismuni, monotarismuni, rasismuni, nazismuni, kommunismuni, og til síðst, men ikki minst, av stalinismuni, sum ikki smæðist burtur við at brúka navnið sosialisma í staðin fyri stalinismu, sum við sínum harðræði hevur verið ferd í eystur-bloklondum undir skift-andi nøvnum, sosialisma og kommunisma, og sum menn sum Ó.B. hava livað av at skrivað um og gjørt sær dælt av, hóast teir vita betur. Óg tianverri eru tað ikki bara Ó.B., men eisini menn, sum siga seg taka undir við sosialismu og demokrati, sum meira og minni eisini mis-brúka hetta.

What a wonderful world, um tað kundi verðið sligið fast við sjei tumma seym, og verðið tikið til eftirtektar, sum John F. Kennedy, sáli, segði, »at øll menniskja-rættindi eru í vanda, um so, at bert eitt menniskja missir síni mannarætt-inde, tað verðið seg orsakað av húðarliti ella politisk-um hugsjónum«.

Men lyndi í fólki er so ymiskt, men eitt hava vit øll felags, vit fáa einki við okkum, tað vit skulu fara úr hesi verð.

Síðan er bara at vænta og vóna, at tú, Ó.B., eina-ferð verður vaksin og veksur frá tínum illa og haturfulla heilaspuna, sum má vera tungt hjá tær sjálvum at liva við, og tú og felagir tínr kunnu nú ikki hava einkarrættin til religion, tí religion er ikki materialistisk og ikki til keyps óansæð meska-viddir.

Eins og sosialisman, so

